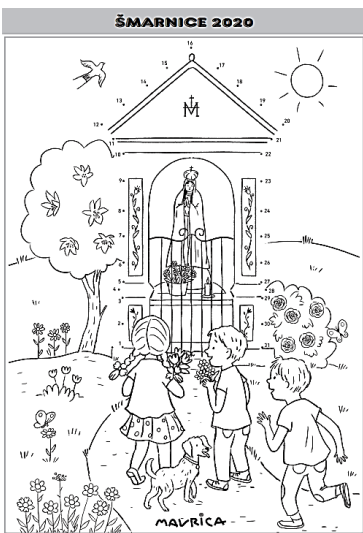

LE ENO JE POTREBNO

ŠMARNICE - majniška pobožnost

Maja si na Slovenskem ne moremo predstavljati brez šmarnic – vsakodnevne ljudske pobožnosti Mariji v čast. S pobožnostjo so začeli v Rimu, od koder se je razširila po vsej Italiji, Franciji, Nemčiji ... Papež Pij VII. je leta 1815 pobožnost meseca majnika potrdil in obdaril z odpustki. Med Slovenci se je majniška pobožnost udomačila pod imenom šmarnice. Šmarnice cvetijo prav v tem času, tako da verniki z njihovimi dišečimi cvetovi krasijo Marijine oltarje in podobe ... To ime ji je dal naš veliki Marijin častilec, skromni in goreči duhovnik ljubljanske škofije, Janez Volčič, ko je leta

1855 izdal berila z naslovom Šmarnice Mariji, naši Materi darovane. Dušni pastirji so razmišljali, kako bi šmarnice čim lepše obhajali in pritegnili čim več ljudi ... Verniki so krasili vaške Marijine kapelice, po družinah so postavljali šmarnične oltarčke ... Po oddaljenih vaseh so celo zidali nove Marijine kapelice, ob katerih so se vsak večer zbirali k skupni šmarnični pobožnosti; in pesmi kar niso mogle ponehati ...

Številne vaške kapelice so še danes zgovoren spomin nekdanjega gorečega češčenja majniške Marije ... vse od Janeza Volčiča se je pri nas zvrstila vrsta piscev šmarnic. Njihova vsebina ni bila vedno marijanska, saj je vernike seznanjala tudi z različnimi svetniškimi osebami in verskimi resnicami. Verniki so bili v tem mesecu vselej deležni intenzivnega verskega pouka ...

Šmarnice so se vernikom priljubile tudi zaradi povzdignjenega petja Marijinih pesmi ...

»Spet kliče nas venčani maj, k Mariji v nadzemeljski raj. Cvetlice
dobrave si venčajo glave, raduje se polje in gaj ...«

Pobožnost do Marije se izkaže kot prikladna pot do Jezusa: Po Mariji k
Jezusu!

Vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/>

Besedilo povzeto po Anton Štrukelj, Šmarnice – značilna slovenska
majniška pobožnost, v: BV 1988, str. 147–153. Povzela in oblikovala:
Brigita Perše, Pastoralna služba Nadškofije Ljubljana)

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

IVANA ORLEANSKA (1412–1431)

30. maj

Zgodovina pozna le malo oseb preprostega rodu, o katerih bi se toliko razpravljalo kakor o Jeanne d'Arc, pri nas in drugod bolj znani pod imenom Devica Orleanska. Francozi jo že nad 500 let slave kot vzornico junaške domovinske ljubezni in kot utelešenje francoskega narodnega duha. Nastop tega preprostega kmečkega dekleta je zdramil Francoze, da so se v skrajni stiski dvignili in se rešili angleškega gospostva. Ivana je vztrajno trdila, da jo je v pomoč domovini poklical Bog in da se je pokoravala zgolj njegovi volji. Drugi pa so ji spodbijali njeno versko

poslanstvo, jo razglasili za čarovnico in obsodili na smrt na grmadi. Že petindvajset let po njeni smrti je Cerkev uradno ugotovila, da so njeni sodniki nastopali krivično, s političnimi cilji. Leta 1920 je bila razglašena za svetnico. Cerkev je s tem priznala veličino njene žrtve za svobodo lastne domovine in jo postavila vsem vernikom za zgled.

Ivana Orleanska je živela v prvi polovici 15. stoletja, v razdobju stoletne vojne med Anglijo in Francijo. Ivana se je rodila leta 1412 in v letih njenega otroštva se je bojna sreča obrnila v prid Angležem, in sicer po

krivdi nesposobnih francoskih vladarjev. Ivana je bila pobožna, dobro vzgojena, skromna, preprosta in sramežljiva dekle. Že s trinajstimi leti je nekega dne zaslišala glas, ki jo je opominjal k zglednemu življenju in k čim pogostejšemu obisku cerkve. V tem glasu je prepoznala glas nadangela Mihaela. V letu 1429 jo je ta glas vedno pogosteje spodbujal, naj gre v Francijo in jo osvobodi Angležev. 6. marca 1429 se je pojavila na dvoru v Chinonu in omahljivemu kralju Karlu VII. dejala: »Plemeniti kralj, ime mi je Ivana Devica in nebeški Kralj me pošilja, da osvobodim Orleans in te popeljem v Reims, kjer boš kronan in maziljen. Po nalogu Gospodovem ti izjavljam, da si kraljev sin in pravnomočni dedič Francije!«

Poldrugi mesec kasneje se je Ivana na belem konju in v viteški bojni opravi podala v boj za osvoboditev domovine. Vojake je spodbujala h krščanskemu življenju, sama pa je kazala tako moralno moč, da so jo vsi nehote spoštovali in ubogali. Kmalu je pregnala Angleže izpred Orleansa ter osvobodila vso srednjo in vzhodno Francijo. 17. julija je že spremljala kralja v Reims na kronanje in s tem izpolnila svojo nalogo. Ime zmagovalke pri Orleansu je opajalo tisoče novih bojevnikov za popolno osvoboditev domovine. Kralj Henrik VII. je pod vplivom rimskega nadškofa podpisal sramotno premirje z Angleži, ko je ljudstvo hotelo osvoboditi Pariz.

Ivana zase ni iskala ničesar, čutila pa je, da ne sme odnehati, dokler domovina ne bo svobodna, zato se je spomladi leta 1430 vrnila na bojišče. Dosegla je še nekaj uspehov, pri izpadu iz mesta Compiègne so jo zajeli Angleži. Začelo se je zadnje leto njenega življenja, leto ponižanja, trpljenja in najvišje žrtve. Postavili so jo pred sodni zbor, ki ga je vodil škof Peter Cauchon, ki ga je osvobodilna vojska pregnala k Angležem in se je hotel nad Ivano maščevati. Za obsodbo pred svetnim sodiščem ni bilo najmanjše podlage, zato je prišla pred cerkveno – zaradi 'krivoverstva in čarovništva'. Krivična in mučna sodna razprava se je vlekla pet mesecev, dokler ni bila 29. maja 1431 razglašena za nepoboljšljivo grešnico in obsojena na smrt na grmadi. Obsodbo so izvršili 30. maja 1431 v Rouenu. Nekaj več kot osemnajstletna Ivana je pred smrtjo glasno molila za vse navzoče. Izdihnila je z Jezusovim imenom na ustnicah, s trdnim zaupanjem, da je njena daritev Bogu všeč.

Pripravila Marica

Dragi stanovalci in zaposleni v Domu

V tem čudnem kriznem času veliko mislim na vas. Ker nam govorijo, da bodimo doma, se tega tudi držimo in ubogamo navodila. Torej po pravici povedano, meni je kar dobro, nič mi ne manjka. O, pač! Manjkajo mi srečanja v Domu, srečanja z vami. Samo dobri dve uri na teden trajajo in šele zdaj vem, da mi ta srečanja veliko pomenijo.

Vem, da vam ni lahko, da ste kakor v zaporu, kajti človek je le družabno bitje. Morda pa je težje vašim uslužbencem, ki skrbijo, da je vse tako, kot je treba. Bodimo jim hvaležni za trud in skrb. Koliko ljudi pa ne more biti doma in skrbijo za zunanje pomoči potrebne; civilna zaščita, gasilci, zdravstveni delavci, poštarji in še drugi, ki so izpostavljeni okužbi. Držimo pesti in molimo, da bi se vse srečno izteklo in bi se kmalu spet lahko srečali in družili.

Bodimo pogumni, strpni, da bomo poleti spet šli na ponedeljkove sprehode.

Prostovoljka

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Corona virus

Ne vemo, od kod se je vzela, menda s Kitajske je prišel.

»Od jutri v šolo treba ni,« so rekli nam učitelji.

»Juhuhu, počitnice so tu!« smo bili v zmoti vsi!

A moderni svet prinesel šolo je na splet.

»Ne hodi sem, ne hodi tja, ampak ostani kar doma,«
so vsi po vrsti svetovali.

Kaj bomo delali sedaj?

Tri dni smo se čudili, preden smo pravi ritem ulovili.

Virus je povzročil veliko škode za ljudi.

A pogledjmo svet še z druge strani,
koliko manj se smoga v okolje spusti in
skrajni čas je, da svet na novo zaživi.

Ana Susman, 8. razred

Kako prijetno in pomirjujoče je, ko se na planinski poti, po kateri hodiš prvič, ponovno na kakšni skali ali deblu drevesa pojavi markacija, ki ti sporoči, da si nisi zašel, ampak si še vedno na pravi poti. Podobno je tudi na drugih naših poteh. Svoj čas smo se mučili z zemljevidi, ali pa smo, če nismo bili preveč ponosni vozniki, celo kakega domačina prosili, da nas je pravilno usmeril proti cilju. Zdaj se zanašamo predvsem na navigacijo, ki nam je lahko v veliko pomoč. Lahko pa nas tudi kdaj zapelje nekam drugam, kot smo pričakovali ali pa nas po neki, nesmiselno daljši poti vodi k cilju, do katerega bi prišli, če bi se mogoče zanašali na lasten občutek. Kakorkoli že. Take ali drugačne oznake, napotki, navodila in vodenje so vedno dobrodošli, ko na svojih poteh skušamo doseči cilj.

V evangeliju današnje nedelje beremo, kako se Jezus poslavlja od svojih učencev in jim pravi, da odhaja od njih, da jim pripravi prostor pri nebeškem Očetu, da bodo lahko tudi oni šli po tej poti k njemu. Nejeverni Tomaž ima ponovno težave glede konkretnosti in logičnosti, zato vpraša Jezusa: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« Problem, ki lahko vznemirja tudi nas. Ne vemo namreč, kam gremo. Kakšen je končni cilj našega življenja? Kaj nas tam čaka? Je to samo grob, črna zemlja, ki me bo zakrila ali je še kaj več?

Jezus se poslavlja od učencev, ker odhaja, da jim pripravi prostor pri nebeškem Očetu. Zato Jezus Tomažu odgovori: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Res se na prvi pogled zdi to nekam poetično vzneseno. Tako nekako v zraku. Toda če pogledamo malce od blizu, lahko zelo jasno prepoznamo konkretnost. Jezus je pot. Za tiste, ki mu s krstom pripadamo in mu sledimo, je Jezusovo življenje zgled in spodbuda, kako naj bi živeli tudi mi sami – povezani z nebeškim Očetom in z ljudmi. To, kar je Jezus živel in učil, je torej pot, kako hoditi skozi življenje. Seveda brez povezanosti, brez pristnih odnosov ne gre. Tudi ne gre brez izročanja, prepuščanja in zaupanja Bogu. Z zavedanjem, da je on najbolj temeljna resnica, najbolj temeljna stvarnost našega bivanja. Zato Jezus pravi o sebi, da je resnica, in tudi, da je življenje. Prav v tem se srečamo s ciljno točko življenja. Kristjani namreč verujemo, da se s smrtjo življenje ne konča, saj je Jezus vstal od mrtvih. Smrt ni končna postaja poti, ampak le prehod v novo življenje pri Bogu. Na življenjsko

pot pa lahko gledamo kot na proces, v katerem se učimo rasti v ljubezni. Ko živim z zavestjo, da me Bog ljubi in da iz te ljubljenosti tudi jaz zmorem ljubiti sebe in druge. Ljubezen, ki ni sebična in egoistična, ampak se podarja. Le v tej ljubezni se bomo srečali in prepoznali na koncu poti – v Bogu, ki je Ljubezen.

Vir: duhovna misel – Radio Prvi

Korona virus

Korona vse je spremenila,
šolo v sobe preselila,
hladilnike izpraznila
in staršem službe omejila.

Mene od prijateljev oddaljila,
me s samoto sprijateljila.
Zdaj učim se na daljavo,
ki prinesla zmedo je v mojo glavo.

Promet je umirila,
tišino v vas spustila.
V naravi sliši se ptičje petje,
v hišah pa starševsko dretje.

Ostanimo doma,
pazimo na higieno,
ostanimo zdravi,
da bo čim prej veselo.

Maja Iris Gačnik, 8. Razred

SPOMINSKE DROBTINICE

SPOMIN NA msg. ALOJZIJA URANA

Imeli smo čast, da smo v našem Domu v letošnjem letu kot skritega gosta gostili tudi, sedaj, žal, pokojnega msg. Alojzija Urana. Bil je eden od gostov, ki so si ga stanovalci želeli v svoji sredi. In lahko rečem, da je upravičil naša pričakovanja.

Alojz Uran se je rodil 22. januarja 1945 v Spodnjih Gameljnah, v župniji Šmartno pod Šmarno goro. Bil je zadnji – tretji otrok kmečkih staršev.

Leta 1964 je maturiral na bežigrasjski gimnaziji, nato je študiral na teološki fakulteti. Po končanem študiju ga je 29. junija 1970 takratni ljubljanski nadškof Jožef Pogačnik posvetil v duhovnika. 12. julija 1970 je imel novo mašo v rojstni župniji Šmartno pod Šmarno goro. Prvi duhovniški poklic je opravljal kot stolni vikar oz. kaplan v župniji sv. Nikolaja v Ljubljani. Tam je bil vse do leta 1973, ko je odšel na študij v Rim, kjer je bil do leta 1977, ko je opravil katehetsko pedagoško specializacijo. Tega leta je postal rektor

malega semenišča pri sv. Petru v Ljubljani. Leta 1980 je bil imenovan za župnika v župniji Ljubljana-Šentvid.

Papež Janez Pavel II. ga je 16. decembra 1992 imenoval za ljubljanskega pomožnega škofa, 31. istega meseca pa je bil imenovan za kanonika in dekana stolnega kapitlja ter za arhidiakona prvega arhidiakonata. 6. januarja 1993 je bil v Rimu posvečen v škofa. Ob posvetitvi si je izbral škofovsko geslo: »Da, Oče.«

Bil je član Škofijskega in Medškofijskega katehetskega sveta, član in voditelj Komisije za duhovne poklice ter predavatelj na Teološko-pastoralni šoli. Pripravljajl je tudi prvi papežev obisk leta 1996. Od leta 2000 do 2006 je bil delegat Slovenske škofovske konference za Slovence po svetu. Papež Janez Pavel II. ga je 25. oktobra 2004 imenoval za ljubljanskega nadškofa in metropolita, umeščen je bil 5. decembra 2004. 6. decembra 2004 je bil imenovan za podpredsednika Slovenske škofovske konference. 21. januarja 2005 je bil imenovan za člana 7. razreda za svetovne religije pri Evropski akademiji znanosti in umetnosti. 16. marca 2007 je bil s strani slovenskih škofov izvoljen za predsednika Slovenske škofovske konference.

28. novembra 2009 je papež Benedikt XVI. sprejel njegov odstop s položaja ljubljanskega nadškofa in metropolita, za katerega je zaprosil zaradi slabega zdravstvenega stanja. Dejansko pa zaradi obtožb, da ima otroka. Izgnali so ga v tujino. Na Tržaškem je živel do leta 2016, ko mu je novi papež Frančišek dovolil vrnitev v domovino.

Zapisala Terezija

[Vir:https://sl.wikipedia.org/wiki/Alojz_Uran](https://sl.wikipedia.org/wiki/Alojz_Uran)

POZDRAV MIRU IN SPRAVE (Nečak Emil Kranjec)

Nedelja, 26. januarja letos,
Klinični center, 5. nadstropje,
nevrološki oddelek.

Dan pred napovedano
operacijo.

Kot vsak dan v svoji sobi
daruješ sveto mašo.

Tvojo zadnjo na tem svetu, a
tega takrat še ne veva ...

Sama sva, v tišini.

Sediva si nasproti, ločuje naju samo bolniška mizica, Tvoj zadnji oltar.

Močno občutim veličino tega trenutka, ta neprecenljivi dar, vendar tudi
težo skrbi pred operacijo.

V tem tednu si pripravil vse potrebno za primer, če se ne bi izšlo ...
Trudil si se pomisliti na vse, prav na vse ... Zavedajoč se vsega tega,
sedim pred Teboj, Te gledam in občudujem Tvojo neizmerno srčnost,
Tvojo Ljubezen do vseh nas, celo v tem težkem trenutku, polnem
negotovosti.

Tvoja zadnja mašna daritev se odvija tiho in mirno, a jo čutim tako
močno, tako zares, da me bo spremljala za vedno.

Po evangeliju obstaneš v tišini, me pogledaš v oči, jasno in globoko, in
mi s poudarkom rečeš:

»Bodiva si res iskrena brata. Če imava še kaj za urediti, si povedati ...«

In potem nadaljuješ:

*»Morda se vidiva še tukaj. Morda pa se vidiva zgoraj. Če se to zgodi, te
prosim, povej ljudem, da sem vsem odpustil vse.*

*Povej, da se vsakemu posebej zahvaljujem za vse dobro, kar sem
prejel. Da prosim odpuščanja, če sem koga nehote prizadel. In da sem
vsem odpustil.*

*Vsem ljudem, vernim in nevernim, bi rad rekel: »Odpuščajte si, bodite
prijatelji med seboj in radi imejte to našo domovino Slovenijo!«*

Spoštovani tukaj navzoči in vsi, ki to slovo spremljate od doma!

Moj Stric je vseh 50 let duhovništva ob vsaki pogrebni slovesnosti
zbrane povabil, naj pokojniku v svojem srcu iskreno rečejo HVALA,

OPROSTI in ODPUŠČAM TI. V tem duhu se je poslovil tudi sam: s hvaležnostjo in z odpuščanjem.

Kje pa sem v tem trenutku jaz?

Bil je čas, ko smo mu lahko rekli HVALA in OPROSTI. Če tega nismo storili takrat, vas vse povabim, da to storimo sedaj, ko se od njega poslavljamo.

Terezija Kavčnik

V veliko čast mi je, da sem lahko na seznam mojih skritih gostov dodala tudi zame zelo ljudskega nadškofa, msg. Alojzija Urana. Njegova srčnost, preprostost sta mi bili vedno močan zgled. Zame je bil pravi kristjan, ki je resnično živel vero. Ljubil je življenje, ljubil je pesem, ljubil je preproste, male ljudi. Razumel je njihovo breme, razumel je njihove stiske.

Ko sva se po končanem srečanju poslovila, mi je podaril blagoslov ter me nagovoril z besedami, ki jih ne bom nikoli pozabila. Dejal mi je: »Delajte vse to še naprej, ne zaradi zemeljskega plačila, zaradi nebeškega. Ljudje plačujemo drugače kot plačuje Bog. Ljudje vidimo drugače, kot vidi Bog.« Segla sva si v roke in si obljubila, da se v Božičnem času ponovno srečava. V domu se ne bova več, a srečala se bova spet. Spoštovani gospod Uran, takrat bova eno zapela, tako veselo ☺!

Žan

Ko je bil gost gospod Alojzij Uran, mi je bilo zelo všeč. Še najbolj pa, ko sem mu izročil darilo. Zelo lepo je tudi pel in mi bo ostal v spominu še dolgo. Zdaj mi je zelo žal, ker je umrl, ker je bil zelo prijazen in vesel darila.

Vlado Lenaršič

Meni se je zdel gospod nadškof Uran ljudski, prijazen, zgovoren, dostopen, pozitiven, vedno vesel gospod. Globok poklon. Človek z veliko začetnico.

Sonja Menart

Zelo sem vesela, da sem se lahko srečala z gospodom nadškofom Uranom.

V meni je srečanje z njim pustilo prav poseben pečat in mi bo vedno ostalo v spominu.

Kako zelo preprosto in veselo se je pogovarjal z nami in tudi zapeli smo, kot bi se že dolgo poznali.

Res, hvala vsem, da sem bila lahko del tega srečanja.

Silva Petkovič

Imela sem čast, da sem na dan, ko je prišel gospod Uran v naš Dom, kuhala zanj. Prišel je ob 12. uri. Ker je bil presenečenje za naše stanovalce, sem mu postregla kosilo v prostoru delovne terapije. Tam je v družbi našega župnika Janeza in kaplana Rafaela kosil. Ker je sam vedno priznal, da zelo rad je, sem mu za darilo spekla korenino. To je simbolni kruh, ki predstavlja steber slovenskega naroda. Trdnost, moč, rast. V njem je polno dobrih sestavin, ki dajejo čar korenini. Vse je pa močna simbolika, ki predstavlja, da je v vsakem narodu polno drobnih, malih ljudi, ki delajo dobro, in tako predstavljajo narod navzven. Darilo smo lepo dekorirali in mu ga na koncu izročili kot popotnico za domov. Zanj in za vse obiskovalce dogodka ter naše stanovalce sem spekla tudi sadno torto ter skuhala dobro kavico, da so se po srečanju v naši Jožefovi dvorani ob njej še družili in klepetali. Gospod Uran je vsakemu, ki je to želel, podelil blagoslov in z njim tudi poklepetal. Lahko rečem, da ga bom vedno ohranila v lepem spominu. In take osebnosti, taki dogodki, mi še posebno dajejo moč, da delam dobro, ko iz srca nekaj spečem ali kaj pripravim. Je kot pika na i.

Ivica Kogovšek

Zame je bil fenomenalen dečko. V Rovtahn na birmi je naredil na spraševanju pravo domače vzdušje. Smejala se je cela cerkev. Bil je prijazen, človeški dečko. Po TV sem gledala prenos njegovega pogreba in potočila solzice ob nečakovem poslovilnem pismu. Ganil me je v dno duše.

Janez Javornik

Alojzij je bil zelo srčen človek. S svojim petjem in dobro voljo je osvetlil cel prostor. Bil je zagnan za delo z ljudmi. Imel je dobre pridige. Rad je imel traktor in poljedelstvo.

Justina Trček

Rada sem poslušala njegove maše in pridige. Prijazen, dober človek, ki je rad pomagal. Ko sem slišala, da je umrl, sem bila žalostna. Vse moje otroke je pospremil k sveti birmi.

Pavla Mlinar

Bil je dober govornik, prijazen, nasmejan človek. Z njim smo šli na izlet v Auschwitz. Rada sem se udeleževala njegovih svetih maš. Rad se je ukvarjal z otroki, zelo so ga imeli radi. Vsak večer molim zanj.

Zvonko Vozel

Gospodu Uranu je bilo lepo petje zelo pri srcu. V družbi ljudi je zelo rad in lepo prepeval. Njegov prečudoviti glas in prelepo petje bomo zelo pogrešali po župnijskih in podružničnih cerkvah, kjer je vodil razne slovesnosti in svete birme. Zelo rad je zapel tudi pred cerkvijo in pred župniščem skupaj z župnikom, kaplanom in farani župnije. Prav tako je rad zapel s svojimi domačimi, sorodniki, sosedi, vaščani, prijatelji in znanci. Še posebej pa s svojimi dragimi in ljubimi sobrati duhovniki in škofi. Imel je iskreno željo, da bi se v slovenskem narodu ohranile in prepevale cerkvene ljudske pesmi in tudi narodne pesmi, po katerih smo Slovenci poznani doma in v svetu. Vsem, ki smo vas poznali in imeli radi ter vas spoštovali in visoko cenili, nam boste ostali v najlepšem, trajnem in nepozabnem spominu. Prosite za nas Gospoda Jezusa, da bi se nekoč tudi mi srečali z vami pri Očetu v nebeški domovini.

Frančiška Cimermančič

Gospod Uran je bil zelo prijazen, čisto preprost. Srečala sem ga večkrat. V Begnah, bila je sv. birma, pa v Ljubljani v Mostah, na 100-letnici moževe tete. Ko je zapel, je kar donelo, odmevalo.

Doma Pejić

Imela sem ga zelo rada. Zelo mi je žal, de je preminil. Molim za njega vsak dan. Bil je zelo pameten, dober človek. Zmeraj nas je učil, naj

molimo, naj bomo dobri verniki. On je molil za nas, sedaj bomo mi za njega.

Pavla Demšar

Zelo v redu človek, preprost, premalo cenjen. Pevsko nadarjen. Kadar je on začel peti, je vse okrog njega pelo in je bil takoj zbor pevcev.

Vilma Rupnik

Dosti lepega sem slišala o njem. Videla sem ga na slikah in včeraj sem gledala njegov pogreb.

Ana Župančič

Gospod Uran je bil zelo dober mož, preprost, življenjski. Najbolj pa smo občudovali njegov pevski glas. Ker je bil pri nas kot skriti gost, nam je dal za slovo blagoslov in podal nam je roko. Polepšal mi je dan.

Pivk Terezija

Bil je človek kot mi vsi. Zelo prijazen, preprost in zgovoren. Ob nedeljah sem poslušala njegove svete maše.

Frančiška Anžlovar

Bil je odličen. Ob novici, da je umrl, sem bila žalostna in šokirana. Rada sem ga hodila poslušat v ljubljansko stolnico. Bil je lep človek in zelo rad se je pogovarjal in smejal. Bil je preprost. Molila bom zanj.

Ivana Čuden

Gospoda Urana sem osebno poznala že od prej, ko je hodil na Vič. Neizmerno mi je bilo lepo, ko je prišel med nas kot skriti gost. Bil je izredno prijazen do vseh. Nikoli ni delal razlik. Ob slovesu mi je podal roko, blagoslovil me je in mi rekel nekaj, kar je moja skrivnost. Te besede mi bodo za vedno ostale v spominu.

Upam, da so mu prišli nasproti angeli. Verjamem, da so. Saj je ponj poslal sam Jezus Kristus. Verjamem v to, saj je gospod Uran umrl na veliko soboto. To mi pove vse. Želim, da mu bo lepše v nebesih, ko mu je bilo tu, na zemlji, saj je prestal veliko krivic. Nanje je le

odgovarjal z besedami »Gospod, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Prostovoljka

Na veliko soboto nas je presenetila žalostna vest, da je dotrpel in se preselil v večnost g. nadškof Alojz Uran. Bil je človek, ki ni maral politike, raje je imel preproste ljudi ter slovensko pesem. Bil je ljudski pastir v žlahtnem pomenu besede.

V Domu smo imeli čast, da se je odzval na povabilo in nas obiskal 27. decembra lani. Sodeloval je kot skriti gost. Pa ni bil dolgo skrit, saj so ga stanovalci Doma kar kmalu odkrili. Ravno ta dan je imel tudi naš g. župnik Janez god in smo mu zapeli ter voščili. Stekel je sproščen pogovor o praznovanju Božiča, obiskih v Hospicu, kamor gre velikokrat, in o spreobrnjenju ljudi v tej ustanovi. Povedal je, da ni hotel peti, da ni imel dovolj posluha, ampak je na željo mame le začel hoditi na vaje in k pevskemu zboru. Sledile so še drobne in zanimive zgodbice iz življenja. Poudaril je, da je imel dobre verne starše, ki so jih vzgajali v veri s svojim zgledom.

Na koncu smo še zapeli nekaj Božičnih pesmi, za slovo nas je vsakega blagoslovil in dal podobico s svojim podpisom. Hvaležni smo bili njemu, pa tudi ge. Tereziji, ki je gonilna sila pri teh srečanjih. Zahvala tudi vsem ostalim organizatorjem. To je bil še en dan, ki ga je naredil Gospod.

Prijetne ure z gospodom Uranom

Tistega decembrskega petka sem se z veseljem odzvala, ko smo bile prostovoljke povabljene na srečanje stanovalcev Doma z gospodom nadškofom Uranom. Pričakovala sem bogato srečanje, kar je tudi bilo. Lepo je bilo poslušati njegovo pripovedovanje in se pogovarjati z njim, sproščeno, veselo. Zapeli smo z njim in delili dobro voljo. Mislim, da nihče med nami ni pomislil, da je to zadnje srečanje z njim. Čeprav smo vedeli za njegovo bolezen, nas je prizadela vest, da ga je Bog poklical k sebi prav na veliko soboto.

Na koncu srečanja nas je vse blagoslovil, vsakega posebej. Jaz sem to doživela kot Božjo milost, ki me je v življenju večkrat obiskala. V moje »predalčke spominčkov« bom shranila ta blagoslov, ki me bo vedno spominjal nanj. Bogu hvala, da nam je dal tako srčnega pastirja. Spomin nanj nam bo v tolažbo v tegobah in pogum za naše nadaljnje življenje. Skupaj z njim bomo peli »Gospod, ti si naš pastir in nič nam ne manjka.« On bo pa pri Gospodu prosil za nas. Naj počiva v miru!

Anamarija

Nikoli več

Zadnje presenečenje je bilo na polnočnici, ko je gospod Uran vodil sv. mašo ob polnoči v naši župnijski cerkvi. To je bilo njegovo zadnje darovanje ob rojstvu Kristusa. Nam, prostovoljcem, stanovalcem in uslužbencem Doma, je Bog naklonil še milostni čas 27. decembra, ko je bil g. Uran skriti gost. Tam se je govorilo, pelo, smejala. A kdo je vedel – slutil, da, žal, zadnjikrat. Bog je to vedel, zato nam je vsem dal toliko poguma, da smo bili vsi sproščeni, brez vsake treme, pred tako velikim človekom. Moj vnuk mu je ob koncu srečanja izročil darilo, ki ga je pripravila Terezija. Gospod Uran je vsakemu posebej stisnil roko, nam dal kakšen napotek in ves nasmejan

obljubil, da se še vidimo. Dolg napotek je dal vnuku Žanu, ki ga je na dan pogreba kar večkrat ponovil, saj sva skupaj gledala prenos. A na žalost ponovnega snidenja ne bo. Te obljube ne bo mogel izpolniti. Ni vedel, da bi nam lahko obljudil, da nas bo spremljal iz nebes, za nas molil in prosil Boga za vse, ki dobro delajo in mislijo. Mislim, da je že v Njegovem tesnem objemu, saj gori ni Korona virusa in se lahko objemajo. Tudi mi bomo še lahko to dočakali, se stisnili, si podali roke. G. Uranu pa želimo, da je Gospod z njim milostljiv in da mu odpusti vse napake, čeprav mislim, da g. Uran tudi v človeški naravi ni zagrešil veliko napak.

Z BOGOM v imenu Kofetkarjev

Marija Klančar

V HVALEŽEN SPOMIN NADŠKOFU URANU

Spoštovani g. nadškof Uran!

V mojem spominu ste zapisani kot neumorni pričevalec vere v Vstalega Kristusa. To vero ste izžarevali z vsem svojim bitjem. V besedah, dejanjih in veselem prepevanju v Božjo čast in slavo. Skupaj z vami sem bila na številnih romanjih od Assisija, kjer smo spoznavali sv. Frančiška, do Sombotela, kjer korenini sv. Martin. Bili ste naš duhovni vodja.

Lani aprila smo poromali k vašemu nebeškemu zavetniku sv. Alojziju Gonzagi v Cremono. Nismo slutili, da je to naše zadnje romanje z vami. Veselje, petje, besede vzpodbude za vsakogar, ki je potreboval moč, da se dvigne. Vedno ste bili na voljo za duhovni pogovor. Hvala vam! Večkrat ste nam, romarjem, dejali: »Romanje ni potovanje. Je nekaj več. Je srečanje z Bogom. Človek išče Boga, saj je nemirno njegovo srce in Bog se mu približuje, da mu pomaga najti pot k sreči. Romanje je srečanje z Marijo, v molitvi, petju, bogoslužju in premišljevanju. Je srečanje s Kristusom, saj je Marija vedno pot k Njemu. Je tudi srečanje z brati in sestrami, saj med romarji nastajajo močne povezave, sklepajo se nova poznanstva. In ne nazadnje je romanje tudi srečanje s samim seboj. Najdeš samega sebe, si pogledaš v obraz in si odgovoriš na temeljna vprašanja.« Takšna so bila naša romanja. Doživljali smo vas kot pastirja, ki diši po ovcah. Preprostega, skromnega, dobrovoljnega in potrpežljivega. Bili ste eno z nami. Ob večerih veselo razpoloženje, prepevanje narodnih in cerkvenih pesmi in za lahko noč še angelček.

Kamorkoli smo prišli, smo po končani mašni daritvi pred cerkvijo, ob razprostrti slovenski zastavi, ubrano zapeli še slovensko himno. Bili ste velik domoljub in velik Slovenec. Tako smo čutili vsi.

držim podobico, ki sem jo na tem srečanju prejela iz vaših rok. Zadnjikrat. Na njej piše:

**Nobena beseda v nobenem jeziku sveta, celo tista, ki jo šepeta
le moje srce, ne more povedati, kaj bi rad povedal ta hip, kajti
moje veselje ni od tega sveta.**

**Čutim, da nad menoj sije luč Tvojega Obličja, čutim, da v
globini mojega bitja gori blagi plamen Tvoje Ljubezni.
Ti si v meni in jaz sem v Tebi ...**

Kako pomenljivo in kako resnično.

Silva

SREČANJE Z UPOKOJENIM NADŠKOFOM ALOJZIJEM URANOM

V petek popoldne, 27. decembra 2019, je bil kot skriti gost povabljen na srečanje Kofetkarjev Doma Marije in Marte upokojeni ljubljanski nadškof Alojz Uran. Domovski stanovanke in stanovanke so se zbrali v Jožefovi dvorani. Po daljšem ugibanju so odkrili gosta, gospoda Urana.

Gost je navzočim razlagal dogodke Jezusovega rojstva in poznejše dogodke. Opisal je tudi spomine iz svojega otroštva. Najbolj me je nagovorilo dejstvo, da je bil poslušen staršem in tako se je sredi osnovne šole na željo matere začel učiti petja, čeprav ni imel posluha. Pomembno se mi zdi, da starši pravi čas prepoznajo otrokov talent in ga

pri tem vzpodbujajo.

Kot študent se je za življenjsko odločitev pomenil z Božjo materjo Marijo na Brezjah, ko mu je svetovala, naj gre v lemenat, ker nikjer ne bo naredil toliko dobrega kot v duhovniškem poklicu. Petje je potem gospoda Urana spremljalo vse življenje. Bil je ljudski pastir, saj se je rad srečeval z ljudmi. S svojo karizmo jih je znal potolažiti in jim prinesiti Božji mir ter ljubezen, na romanjih in družabnih srečanjih pa je vodil ljudsko petje. Med drugim je navzočim naročal, da če v življenju ne moreš kaj

dobrega storiti, tudi slabega ni treba ter da naj ljubimo domovino Slovenijo. Srečanje smo zaključili z božičnimi pesmimi.

Po srečanju smo se prostovoljke Doma pogovorile z gospodom Uranom. Vsako je še blagoslovil in dal podobico s svojim podpisom. Nisem vedela, da je hudo bolan, ker o tem ni govoril, tako da je bilo to zadnje srečanje. 11. aprila letos je odšel k Očetu, kateremu je dal privolitev ob mašniškem posvečenju: »Da, Oče,« in mu bil zvest vse življenje. Ljudem bo ostal v trajnem spominu po svojem pevskem talentu, lepem glasu in svoji topli, dobrodušni človeški naravi.

Prostovoljka Marinka

G. NADŠKOF IN ORKESTER CANTABILE: GOSPOD, TI VEŠ

Leta 2016 je bil Simfonični orkester Cantabile povabljen k sodelovanju na 22. Gala koncert Radia Ognjišče. Skupaj s priznanimi solisti smo pripravili 22 skladb. Kot zadnja in presenečenje koncerta je bila na programu skladba *Gospod, ti veš* s solistom nadškofom Alojzijem Uranom. Ko smo izvedeli, da bo solist prav nadškof Uran, smo bili vsi zelo veseli in počaščeni. Vadili smo v Jožefovi dvorani Doma Marije in Marte, kjer so se na dveh vajah z orkestrom zbrali vsi solisti, med njimi tudi nadškof Uran. Preden je zapel, je vse lepo pozdravil in nagovoril.

Dejal je, da je prvič v taki vlogi in da ima kar tremo. Seveda mu je šlo odlično, hotel pa je biti zares gotov, zato smo šli skladbo večkrat skozi. V nedeljo, 20. 11. 2016, smo imeli dva razprodana koncerta v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani. Presenečenje ob zaključku koncerta z izvedbo skladbe *Gospod, ti veš* je bilo izjemno. Zapel jo je nadškof Uran ob spremljavi Simfoničnega orkestra Cantabile in Gala zboru. Lahko rečem, da smo s solzami v očeh doživljali tiste trenutke, ki so bili res nekaj posebnega in Božjega. To se je čutilo tudi med navzočimi v dvorani. Spomnim se, da je nadškof Uran po koncertu z nami v kletnih prostorih Cankarjevega doma prepeval in nam delil podobice. Takrat nam je tudi zaupal, da je zelo veliko vabil in da je na ta račun 'trpel' celo rožni venec.

Radio Ognjišče je na željo mnogih po koncertu izdal DVD in zgoščenko, kjer so zbrane vse pesmi. Zadnja med njimi je nadškofova izvedba skladbe *Gospod, ti veš*. Opazil sem, da se omenjena skladba redno pojavlja na programu v času čestitk in voščil na Radiu Ognjišče. Iz tega sklepam, da se je ljudem in poslušalcem zelo vtisnila v srce. Zame in za orkester Cantabile je bila to nepozabna izkušnja. Ne poznam primera, da bi kje na svetu nadškof pel z orkestrom in zborom. V veselje in čast nam je bilo, da smo lahko skupaj z nadškofofom Uranom peli in igrali Njemu v čast.

Marjan Grdadolnik, dirigent

RAZVEDRILO

DOPOLNJEVANJE

Dopolnite naslove slovenskih filmov:

- Na svoji _____ (F. Štiglic, vojni film)
Ne čakaj _____ (F. Čap, romantična komedija)
Srečno _____ (J. Gale, mladinski pustolovski)
Tistega lepega _____ (F. Štiglic, komedija)
Ne joči _____ (F. Štiglic, vojni film, mladinski pustolovski)
Kekčeve _____ (J. Gale, mladinski pustolovski)
Cvetje v _____ (M. Klopčič, romantična melodrama)
Sreča na _____ (J. Kavčič, mladinski film)
Gremo mi _____ (M. Hočevnar, mladinski pustolovski)
Poletje v _____ (F. Štiglic, mladinski pustolovski)
Moj ata _____ (M. Klopčič, tragikomedijska)
Babica gre _____ (V. V. Anžlovar, komična drama)
Hči mestnega _____ (A. Stojan, zgodovinska drama)
Učna leta _____ (J. Kavčič, mladinska komedija)
Nepopisan _____ (J. Kavčič, mladinska melodrama)
Kruh in _____ (J. Cvitkovič, družinska socialna drama)

SMEJALNICA

Neka mama je napisala pismo sinovi učiteljici: »Prosim vas, da mojega sina ne preteplate, je zelo čustven in ga tudi doma ne tepemo. Razen v samoobrambi.«

Dekle je reklo svojemu zaročencu, Gorenjcu: »Ne bom se poročila s takim skopuhom. Tukaj ti vračam prstan.« »Ja, kje pa je škatlica?«

Mojster kovač je rekel vajencu: »Ko bom prijel podkev in ko ti bom pokimal z glavo, krepko udari po njej!« Mojster se je zbudil šele v bolnišnici ...

Pacient potoži doktorju: »Slišim glasove, pa nikogar ne vidim.« »Kdaj pa se vam to dogaja?« »Kadar telefoniram.«

Prostovoljka